

Occitània mèdica

pel Dr. Ismael Girard

Seguint la nostra ruta...

Tot just acabades les tasques del darrer Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana, i vibrants encara en l'aire les paraules de comiat i d'arreuveure, heus ací que es desferma damunt de Catalunya i de les terres ibèriques la tempesta de foc i de ferro, al cap de set mesos duradora encara.

Hores gegantines, aquestes. Catalunya viu una guerra i una revolució; Catalunya és, ara, una angoixa i un anhel; i a més una esperança; perquè Catalunya, amb tot, no s'asseu en un marge del camí, sinó que fa la seva via: Catalunya avança. No hi ha dolors prou grans; no hi ha calamitats prou pregones que no puguin ésser superades quan l'ànima és viva. Com la de Catalunya, «rica i plena» d'ambicions ahir, «rica i plena» avui, i demà i sempre, a causa de l'impagable do de l'ànima viva. La convulsió d'ara, com deia el President Companys en el darrer homenatge a Macià, «és la tempesta sota el vent i la pluja i el llamp, però purifica l'atmosfera; és com la rubinada i les inundacions, que arrosseguen terres i destrueixen flors i arrenquen arbres, però assaonen la terra damunt la qual tornaran a florir els camps amb més abundància».

Ben cert que ací la terra és fèrtil. Però perquè els camps tornin a florir amb més abundància i llevin més i més fruits, és essencialíssim de no fer parada en un marge del camí, sinó de seguir la ruta, camí enllà, cap a l'horitzó lluminós i a la terra promesa. Així ho ha fet sempre Catalunya, al llarg de la seva història, en els temps gloriosos i en els temps decadents; fer obra constant, fer obra útil, tant si l'hora és greu, com si l'hora és lleu, tant si el camí és planer com si el rost aclapara. Fer obra útil, fer obra necessària, fer obra intensament cultural: heus ací la cima més albiradora i més generalment admirada; heus ací, fet i fet, el cor i la sang del nostre occitanisme.

L'obra cultural de Catalunya forja, constantment, l'esdevenidor del poble català. La conquesta de cada hora s'abranda en la farga cultural i hi fixa el tremp amb un dring que emplena de vibracions l'un i l'altre vessant del Pirineu, i gronxola els nostres somnis seculars, agermanadors, possibilitadors de la profecia maragalliana. El Conseller

Sbert parlava d'això, magníficament l'altre dia. Escolteu-lo: «La nostra revolució havia d'ésser, ha d'ésser, l'essència de la nostra pròpia ànima, expressió fidel de la nostra catalanitat. Som gent que estima la seva pàtria, arrelada a la seva terra, que només té un peu a tots els pobles lliures del món». Paraules com aquestes ennoblixen les hores amargues que vivim. I, sigui quina sigui la seva posició, ningú no pot negar-ne la dignitat. Les paraules del Conseller Sbert reflecteixen l'ànima viva de Catalunya, i elles han d'ésser a la presidència de tots els actes dels catalans.

Totes les dificultats del moment, generades d'una guerra maligna, com totes, no aconsegueixen d'enterbolir l'ànima viva de Catalunya, sinó que la fan més resplendent i més albirable. Això explica que LA MEDICINA CATALANA, que és l'exemple que vivim més de la vora, constreta a modificar el seu ritme i el seu volum, no ha perdut ni un bri de la seva espiritualitat, ni tampoc ha deixat de complir «la seva missió d'intercanvi de coneixements», per dir-ho amb paraules del nostre company atent Josep M.ª Francès, sinó que va «duent a terres de França—com diu ell mateix—una alenada robusta de la nostra ciència».

De França, i d'Anglaterra, i d'Egipte i de Rússia, i del Japó i de l'Amèrica, podríem afegir nosaltres; perquè LA MEDICINA CATALANA havia dut abans del 19 de juliol el prestigi de Catalunya d'un cap a l'altre de món i l'hi va duent tot i el seu ritme forçosament lent, tot i les dificultats que una guerra comporta.

D'altra banda, fins a nosaltres arriba la nova que el Consell de Belles Arts de Catalunya, del Departament de Cultura de la Generalitat, d'acord amb la Comissaria de Propaganda, té el propòsit de realitzar diverses exposicions d'art català modern a diferents capitals de l'estranger; aquesta Comissaria publica una revista d'una remarcable pulcritud; les Conselleries d'Economia i de Sanitat i Assistència Social van realitzant projectes de publicacions per a donar a conèixer les activitats llurs. I la Universitat de Catalunya, fogar català de cultura, destaca els seus rellevants col·laboradors als centres docents forasters per a posar en evidència l'alta valoració de la ciència catalana. Totes aquestes activitats són, per elles soles i man-

comunadament, l'exponent de la vitalitat anímica catalana, virtut racial que les adversitats afinen i revaloren.

Catalunya viu una guerra i una revolució. Catalunya sortirà enfortida d'aqueix gresol d'angúnia, car no debades s'ha dit que pel foc de la prova es trempen els esperits. Catalunya en sortirà enfortida; ni el més petit dubte. Si aquest és el desig i la certesa de tot català, també és el desig i la certesa de tot occità, el qual es troba lligat, amb tota la seva altivesa, al destí de Catalunya.

Treballem, doncs, i prosseguim en la construcció de la Catalunya sempre nova i sempre renovadora. Veus eternes ens ho clamen de Clarmont a Mallorca i dels Alps al Medoc. I enmig del seu clam, ens sembla distingir unes paraules robades per la ventada als llavis de Francesc Pujols, paraules que són dignes de representar el nostre lema comú. Són aquestes: «Siguem nosaltres el foc etern i els que quan tot acaba comencem. Donem l'exemple de la construcció al mig de la destrucció».